

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **Mgr. D. D.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Alešem Vídeňským,
sídlem Sokolská třída 966/22, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie
a vyšetřování, Policejní prezidium České republiky**
sídlem Strojnická 935/27, 170 89 Praha 7 – Holešovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2022, č. j. PPR-9912-6/ČJ-2022-990131,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Národní centrály proti organizovanému zločinu služby kriminální policie a vyšetřování (dále jen „NCOZ“) ve věcech služebního poměru č. 803/2022 ze dne 17. 1. 2022.

2. Prvostupňovým rozhodnutím ředitele NCOZ byl žalobce podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“) propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky (dále jen „Policie ČR“) pro porušení služebního slibu, spočívajícím v tom, že se nejméně v období od 4. 3. 2021 do 25. 3. 2021 v Ostravě dopustil zavrženíhodného jednání, které je způsobilé ohrozit dobrou pověst Policie ČR a které má znaky přečinu zkrácení daně poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Uvedeného jednání se žalobce měl dopustit ve formě návodu dle § 24 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku tím, že si vyjednal podmínky koupě a převzetí osobního automobilu postupem vedoucím k dosažení výrazné úspory peněžních prostředků potřebných na koupi tohoto automobilu, a to tak, že si se statutárním zástupcem společnosti Nakladatelství ANAGRAM, s. r. o. (dále jen „ANAGRAM“), ujednal, že osobní automobil, avšak pro osobu žalobce bude zakoupen společností ANAGRAM. To mělo být učiněno za kupní cenu, která však bude bez částky daně z přidané hodnoty uhrazena z peněžních prostředků žalobce, automobil si žalobce sám převezme a bude jej užívat pro svoji potřebu a potřebu své rodiny jako vlastní, a to vše za účelem, aby společnost ANAGRAM mohla nárokovat u příslušného správce daně odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu dle § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), a to ve výši 102 609 Kč. Žalobce tak mohl pro svou potřebu a užívání získat automobil neoprávněně levněji o uvedenou výši plánovaného odpočtu daně. Na základě takto smluveného jednání společnost ANAGRAM uskutečnila závaznou objednávku osobního automobilu vybraného žalobcem a došlo k uzavření kupní smlouvy za kupní cenu ve výši 591 221 Kč. Společnost ANAGRAM uhradila tuto kupní cenu z podstatné části peněžních prostředků žalobce, který převedl na osobní účet statutárního zástupce částku 300 000 Kč, v hotovosti dále poskytl částku 100 000 Kč a na zbývající částku 88 612,40 Kč sjednal splátkový kalendář. Statutární zástupce společnosti ANAGRAM provedl úhradu celé kupní ceny a poté, kdy žalobce automobil od prodejce osobně převzal a od té doby jej užívá, společnost ANAGRAM uplatnila za zdaňovací období duben 2021 neoprávněně nárok na odpočet daně na vstupu ve výši 102 609 Kč. To přesto, že osobní automobil nebyl použit pro uskutečnění její ekonomické činnosti, a proto u společnosti ANAGRAM došlo ke zkrácení daně z přidané hodnoty.
3. Žalobce se proti prvostupňovému rozhodnutí o jeho propuštění ze služebního poměru odvolal, přičemž v odvolání namítal, že mu byl odejmut instancní přezkum rozhodnutí, když rozhodnutí o jeho propuštění ze služebního poměru bylo vydáno bez jakéhokoli vlastního dokazování v tomto řízení. Důkazy byly hodnoceny jednostranně a nebyl respektován princip presumpce nevin. Žalobce také poukazoval na to, že jednání spočívalo pouze v přečinu a nebylo způsobilé být zavrženým jednáním majícím znaky trestného činu, takže nenaplnňuje podmínky pro propuštění žalobce ze služebního poměru.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí předně uvedl, že kromě uvedeného jednání byl žalobce ještě dnem 19. 4. 2021 zproštěn výkonu služby pro důvodné podezření ze spáchání jiného přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

dále přečinu neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku a zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea první, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku s tím, že jeho ponechání ve výkonu služby by ohrožovalo důležitý zájem služby. Dále dne 25. 11. 2021 bylo proti žalobci zahájeno další trestní stíhání právě pro předmětné jednání z účastenství na přečinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby ve formě návodu.

5. Žalovaný se dále v napadeném rozhodnutí zabýval podklady a dokumenty soustředěnými ve spisovém materiálu nalézacího řízení vedeného NCOZ, jehož součástí jsou listiny (protokoly o výsledcích, úřední záznamy, smlouva o kauci, objednávka automobilu, faktura za automobil, předávací protokol k automobilu, faktura za příslušenství, daňová přiznání společnosti ANAGRAM a další listiny týkající se prodeje, užívání a pojištění předmětného osobního automobilu), na základě nichž žalovaný dospěl k závěru o prokázání účasti žalobce na přečinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby ve formě návodu. Žalovaný vycházel z podkladů trestního spisu vedeného Generální inspekcí bezpečnostních sborů (dále jen „GIBS“).
6. Žalovaný se vypořádával rovněž s námitkami žalobce proti odtajnění části trestního spisu GIBS a dalšími listinami, které žalobce předložil, a to s vyjádřením prezidenta florbalového klubu 1. SC Vítkovice, z. s. k užívání automobilu, k fakturám za užívání automobilu, a zabýval se protokolem o výsledku svědka plk. P. Žalovaný podklady pro své rozhodnutí hodnotil z hlediska jejich způsobilosti prokázat porušení služebního slibu žalobcem podle § 17 odst. 3 zákona o služebním poměru, a to dle judikatury Nejvyššího správního soudu, která se vyslovila k pořizování úředních záznamů z trestního řízení a použitelnosti takového podkladu. Rovněž v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu žalovaný posuzoval pojem „zavrženíhodnosti“ jednání policisty a znaky trestního jednání ve formě účastenství na trestném činu ve formě návodu, přičemž při aplikaci na skutkový stav a jednání žalobce vyložil pojmy akcesority a návodu k trestnému činu jako určitého stupně závislosti a trestní odpovědnosti účastníka na hlavním trestném činu a směřování k individuálně určené osobě a k individuálně určenému trestnému činu. Citoval z jednotlivých podkladů nalézacího spisu GIBS k tomu, jak věcně a časově docházelo k realizaci záměru žalobce koupit si nové auto na základě ujednání se statutárním zástupcem společnosti ANAGRAM panem Ing. K. a v odkazech na konkrétní obsah ujednání, hovorů a komunikace, prokazoval úmysl žalobce jako návodce k jednání v rozporu s platnými právními předpisy. Zhodnotil úmysl žalobce vzbudit v statutárním zástupci společnosti ANAGRAM úmysl pořídit pro žalobce automobil a následně zkrátit daň. O tom dle žalovaného svědčila řada důkazů, např. smlouva o kauci a rovněž i výsledek Ing. K., které vylučovaly, že by společnost ANAGRAM ve spojení se žalobcem jednala v omylu.
7. Žalovaný dále pojednal obecně o tom, v čem spočívá dobrá pověst bezpečnostního sboru, která je nutným předpokladem pro plnění poslání tohoto sboru zajišťujícího bezpečnost osob a majetku a ochranu veřejného pořádku, a proto je třeba trvat na řádném chování policistů, k němuž se složením služebního slibu zavázali, neboť jejich chování se nepochybně odráží ve vnímání Policie České republiky jako celku. S odkazem na judikaturu správních soudů žalovaný při posuzování otázky, zda předmětné jednání bylo způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru uvedl, že jednání naplňujícího znaky trestného činu spáchaného úmyslně nemůže mít důvěru veřejnosti a nenaplnuje tak morální požadavky kladené na policistu, k nimž se policista zavázal.

8. V další části napadeného rozhodnutí se žalovaný vypořádával s odvolacími námitkami žalobce.
9. K odvolací námitce, že žalobci byl odňat instanční přezkum rozhodnutí vysvětlil, že žalobce nepochopil poučení uvedené ohledně podání odvolání v prvostupňovém rozhodnutí tak, že toto odvolání se sice podává u ředitele NCOZ, nicméně o tomto odvolání v souladu s ustanovením § 190 odst. 6 zákona o služebním poměru rozhoduje služební funkcionář nadřazený tomu služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal, což se v daném případě stalo.
10. K námitce absence vlastního dokazování žalovaný uvedl, že je toliko na úvaze služebního funkcionáře, jakým způsobem získá podklady pro své rozhodnutí, když ustanovení § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru ukládá služebnímu funkcionáři zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro jeho rozhodnutí. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalovaný uvedl, že si služební funkcionář mohl obstarat podklady z trestního spisu GIBS, posoudit je a vyhodnotit dle vlastní úvahy, přičemž poukázal na to, že v úředním záznamu GIBS o nahlédnutí do spisu je uvedeno, že požadavek nahlédnout do spisového materiálu byl ze strany NCOZ odůvodněn objektivním posouzením prošetřované věci v rozsahu, který byl nezbytný pro potřeby vedeného řízení ve věcech služebního poměru. Dle žalovaného nahlížel do spisu v souladu s § 65 odst. 1 a odst. 4 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“). Současně také platí, že dle ust. § 18 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii ČR“) je policista oprávněn požadovat od orgánů a osob uvedených v § 14 věcnou a osobní pomoc, zejména potřebné podklady a informace včetně osobních údajů, pokud je v určitém potřebném rozsahu potřebuje pro splnění konkrétního úkolu policie. Žalovaný rovněž uvedl, že v případě nahlédnutí do spisu GIBS a pořízení kopií dokumentů z těchto spisů žádný soud ještě nikdy nevyslovil neoprávněnost takového postupu a soudy služebním funkcionářům běžně umožňují do trestních spisů nahlížet a pořizovat si z nich kopie.
11. Žalovaný odmítl tvrzení žalobce o konfrontaci rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru a usnesení o zahájení trestního stíhání a zdůraznil nezávislost řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru na trestním řízení.
12. Žalovaný také odmítl námitky žalobce o nepoužitelnosti odposlechů a sledování osob a věcí v jiné tzv. hlavní věci, tj. ve věci, kde byly zahájeny úkony trestního řízení na základě podezření ze spáchání zločinu zneužití pravomoci úřední osoby a přijetí úplatku, když vysvětlil, že na základě těchto úkonů byly ve věci dále rozšířeny úkony trestního řízení právě po podezření ze spáchání předmětného jednání, tj. přečinu zkrácení daně poplatků a podobné povinné platby, takže se následně podařilo objasnit skutky, ohledně nichž pak byla vydána dvě samostatná usnesení o zahájení trestního stíhání. Žalovaný doplnil, že v předmětné věci služební funkcionáři nevycházeli důkazně jen samotného odposlechu nebo záznamu telekomunikačního provozu, nýbrž z usnesení o zahájení trestního stíhání v této předmětné věci a zejména z úředního záznamu o časové ose v jednání žalobce a společnosti ANAGRAM. Použitelnost odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu jako důkazu v jiné trestní věci tedy byla jen východiskem, ale stěžejní byly podklady a úřední záznam o časové ose ve věci předmětného jednání žalobce. V této věci pak byly zjištěny skutečnosti a skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

13. K odvolací námitce o porušení principu presumpce neviny žalovaný poukázal na nezávislost řízení ve věcech služebního poměru, ve kterém není vyslovováno, že jednání příslušníka je trestným činem, ale povaha řízení je dána posouzením pouze formálních znaků trestného činu, nepředstavuje vyslovení viny žalobce z trestného činu, ale je pouze personálním opatřením, není trestní sankcí. K odvolací námitce neprůkaznosti zahájení trestního stíhání žalobce a záznamu o zahájení úkonů trestního řízení žalovaný znovu opakovaně poukázal na to, z jakých podkladů čerpal veškeré informace pro vyslovení závěru o splnění podmínek pro propuštění žalobce ze služebního poměru včetně výpovědi jednotlivých svědků a veškerých skutkových okolností, které z těchto podkladů vyplývaly, a to v souladu s ustanovením § 158 odst. 3 zákona o služebním poměru, mezi které rovněž náleží úřední záznamy a další podklady získané podle trestního řádu.
14. Žalovaný dále vysvětlil, proč v případě žalobce nebyly ve prospěch žalobce hodnoceny důkazy, které žalobce předložil a jimiž byly výpovědi žalobce Ing. K., vyjádření prezidenta florbalového klubu 1. SC Vítkovice, z. s. a faktury na pronájem automobilu, které nekorelovaly se všemi ostatními důkazy. Konkrétně vyhodnotil, že současný nájem automobilu, k němuž se důkazy vztahují, je pro posouzení jednání žalobce irelevantní, neboť nevypovídá o skutečném účelu využívání automobilu v březnu roku 2021, kdy žalobce začal automobil využívat a v dubnu 2021, za který byla zkrácena daň z přidané hodnoty. Žalovaný nadto vyjádřil nevěrohodnost takového důkazu s ohledem na blízký vztah prezidenta florbalového klubu k žalobci. Na výpovědi žalobce a Ing. K. pak žalovaný nahlížel opatrně vzhledem k jejich procesnímu postavení v trestním řízení.
15. K námitkám odtajnění části trestního spisu GIBS žalovaný zdůraznil předmět vedeného řízení ve věcech služebního poměru, které se týkalo propuštění žalobce ze služebního poměru v souvislosti s jiným jednáním majícím znaky přečinu zkrácení daně a poplatku a podobné povinné platby, zatímco Záznam odtajnění utajované informace ze dne 26. 2. 2021 se týkal jiné části trestního řízení ve věci jiných trestních činů zneužití pravomoci úřední osoby, přijetí úplatku a neoprávněného přístupu k počítačovému systému.
16. V závěru svého rozhodnutí žalovaný uzavřel, že ředitel NCOZ důvodně považoval jednání žalobce za zavrženíhodné mající znaky přečinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku spáchaného ve formě návodu a způsobilého ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru a za rozporné se služebním slibem. Zákonné podmínky pro obligatorní propuštění žalobce ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru tedy byly naplněny.
17. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

18. Žalobce v podané žalobě uvedl, že trvá na své nevině a že účelové rozšíření jeho trestního stíhání o údajný daňový delikt nemá oporu v provedeném dokazování. Předestřel, že před zahájením jeho trestního stíhání nejprve došlo k požadavku GIBS k odtajnění utajované informace, o níž byl sepsán dne 26. 2. 2001 Záznam o odtajnění utajované informace, ačkoliv sama osoba pořizující záznam (plk. A. P.) považovala svazek informátora jako údajně účelově vedený. Přesto došlo k zahájení trestního stíhání žalobce a ředitel NCOZ pak po nahlížení vycházel ze spisového materiálu GIBS vedeného za účelem vyhodnocení věci pro případné řízení o propuštění žalobce, převzal důkazy policejního orgánu GIBS o údajné vině

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

žalobce, rezignoval na jakékoliv vlastní dokazování, či původní důkazy a rozhodl o propuštění žalobce podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru.

19. V uvedené souvislosti žalobce poukázal na to, že již v odvolání namítal, že orgán GIBS provedl výslech svědka plk. A. P. dne 8. 2. 2022, skoro po měsíci od doručení rozhodnutí o propuštění žalobce. Avšak teprve až výsledkem svědka plk. A. P., bylo postaveno na jisto, že tento provedl odtajnění utajované informace pouze na základě subjektivních podkladů policejního orgánu GIBS. Žalobce zmínil obsah výpovědi plk. A. P. ve vztahu k náhledu jmenovaného na odtajnění utajované informace a ve vztahu k jeho nedlouhé policejní praxi s tím, že plk. P. tak není zcela zběhlý v operativně pátrací činnosti, nesprávně vnímá vytěžování informátorů a také skutečnost, že existuje chráněná povinnost jejich utajení. Dle žalobce v trestním spisu nejsou dodnes také doloženy dokumenty o odtajnění utajované informace a žádost policejního orgánu GIBS o provedení analýzy a prověření svazku informátora. Žalobce tedy usuzuje, že odtajněním svazku informátora došlo k porušení zákona o Policii ČR. Dále žalobce v odvolání namítal, že ředitel NCOZ rozhodující o propuštění žalobce nemohl věrohodně posoudit oprávněnost svých tvrzení, neboť z jeho rozhodnutí nevyplývá, že mu bylo umožněno nahlédnout i do doposud utajovaných částí spisu, na které se odkazoval soud při povolování domovních prohlídek a prohlídek jiných prostor a pozemků a dále do výstupů z prováděných odposlechů a sledování.
20. Žalobce v závěru žaloby shrnul své námitky do dvou žalobních bodů.
21. V prvním žalobním bodě namítal, že rozhodnutím žalovaného došlo k porušení principu presumpce neviny, neboť bylo rozhodnuto, že se žalobce dopustil trestního jednání, aniž by za něj byl odsouzen soudem, neboť trestní řízení, byť probíhá již jeden rok, nespěl k cíli a úkony trestního řízení probíhají po celý rok více méně sporadicky.
22. Ve druhém žalobním bodě namítal, že o jeho propuštění ze služebního poměru bylo rozhodnuto na základě důkazů pořízených nahlédnutím do trestního spisu, přičemž bylo zcela rezignováno na opatření vlastních důkazů a provedení vlastního dokazování před samotným rozhodnutím. Tím došlo k situaci, která bývá hovorově označována jako „přání je otcem myšlenky“, kdy policejní orgán GIBS nejprve vyslovil své přání v žádosti o odtajnění utajované informace, následně bylo nezákonným způsobem provedeno odtajnění utajované informace, byl vytvořen trestní spis, bylo zahájeno trestní stíhání žalobce a rozhodnuto o jeho propuštění ze služebního poměru. Důkazy z trestního spisu byly vyhodnoceny v jeho neprospěch, aniž by bylo provedeno vlastní objektivní dokazování vedoucí ke kvalifikovanému rozhodnutí. Žalobcem navržené důkazy nebyly provedeny nebo nebyly objektivně hodnoceny.
23. Na základě uvedeného žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

24. Žalovaný ve svém vyjádření předně upozornil na to, že žalobce je tím, kdo svými žalobními body určuje rozsah přezkumu rozhodnutí služebních funkcionářů soudem a na to, že žalobce se v podané žalobě, na rozdíl od obsáhlého odvolání proti nalézacímu rozhodnutí zaměřil toliko na námitky porušení principu presumpce neviny a rezignování služebního funkcionáře na opatření vlastních důkazů a provedení vlastního dokazování. Tyto námitky byly přitom vzneseny i v odvolání a byly vypořádány v napadeném rozhodnutí. Žalobce přitom nepředložil žádné argumenty způsobilé vyvrátit právní názory žalovaného. Žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

tedy odkázal na své vyčerpávající rozhodnutí a ve vztahu k žalobním bodům zmínil jen stěžejní skutečnosti a okolnosti projednávané věci.

25. K námitce porušení presumpce neviný žalovaný shrnul, že tento princip ovládá trestní řízení, nikoli řízení o propuštění ze služebního poměru podle zákona o služebním poměru, ve kterém není vyslovováno, že jednání příslušníka je trestným činem, nýbrž jednáním, které vykazuje znaky trestného činu, porušuje služební slib a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Propuštění ze služebního poměru není trestní sankcí nýbrž personálním opatřením, je nezávislé, a proto jsou výtky žalobce stran neukončeného trestního řízení irelevantní. V uvedeném směru žalovaný uvedl ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu v konkrétně označených rozsudcích.
26. K námitce, že služební funkcionář rezignoval na opatření vlastních důkazů a provedení vlastního dokazování, žalovaný shodně jako v napadeném rozhodnutí poukázal na možnost nahlížení do trestního spisu GIBS a na povinnost stanovenou v § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí služebníka funkcionáře. Tím se žalovaný řídil a v daném případě ředitel NCOZ nahlédl do trestního spisu GIBS, pořídil si kopie stěžejních listin, jejichž obsah a skutečnosti z nich vyplývající rozebral v odůvodnění nalézacího rozhodnutí. Dle § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru je možné vycházet i z listin opatřených v jiném řízení. Skutečnosti vyplývající z jednotlivých podkladů byly jednoznačné, a proto ředitel NCOZ i žalovaný logicky dospěli při jejich vyhodnocení ke stejným závěrům jako GIBS. Tyto podklady z trestního spisu byly zcela dostačující pro rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru. Žalovaný doplnil, že i hojnost judikatury správních soudů potvrzuje, že i usnesení o zahájení trestního stíhání poskytuje dostatečný podklad pro postup služebníka funkcionáře dle § 184 odst. 2 zákona o služebním poměru. Posouzením a vyhodnocením opatřených podkladů je fakticky provedeno vlastní dokazování.
27. Žalovaný dále upozornil na nesmyslnost a zmatečnost argumentace žalobce, který namítá nezákonné odtajnění utajované informace plk. P., neboť žalovanému není zřejmé, jak ředitel NCOZ mohl jakkoliv ovlivnit odtajnění části trestního spisu a následné trestní stíhání žalobce, když se o těchto skutečnostech dozvěděl až poté, co nastaly. Žalovaný zejména zdůraznil, že předmět řízení ve věcech služebního poměru vedeného se žalobcem je zcela jiný. Má souvislost s jednáním majícím svou skutkovou podstatu v přečinu zkrácení daně, poplatků a podobné povinné platby spáchaného ve formě návodu a spočívajícího v jednání souvisejících s pořízením automobilu. Žalobcem zmiňovaný záznam o odtajnění utajované informace z 28. 2. 2021 (správně má být ze dne 26. 2. 2021 – pozn. soudu) se evidentně týká jiné části trestního řízení ve věci zneužití pravomoci úřední osoby, přijetí úplatku a neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací. Nemá tedy jakoukoli souvislost s jednáním, které žalobci vytýkáno nalézacím a žalovaným rozhodnutím.
28. K námitce žalobce neobjektivního hodnocení důkazů žalovaný uvádí, že žalobce nikterak nekonkretizuje, jaké důkazy nebyly provedeny a v čem tuto neobjektivnost spatřuje. Pokud navrženými důkazy žalobce míní záznam o odtajnění utajované informace ze dne 26. 2. 2021, žalovaný opakovaně poukazuje na to, že se jedná o důkazy, které se vztahují k jiné části trestního řízení.
29. Žalovaný má za to, že řízení o propuštění žalobce bylo vedeno v souladu se zákonem o služebním poměru. Je plně seznatelné, jaké podklady vzali služební funkcionáři za podklad svého rozhodnutí, jaké závěry z nich učinili a rozhodnutí jsou náležitě odůvodněna.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Závěrem žalovaný zdůraznil, že žalobce v žalobě ani nepopírá, že se předmětného jednání dopustil.

30. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou.

V. Jednání před soudem

31. Při jednání před soudem zástupce žalobce poukázal na dva žalobní body, na kterých žalobce trvá a pro které považuje rozhodnutí za nesprávné.
32. Zástupkyně žalovaného rovněž upozornila na dva okruhy námitek a uvedla, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, byly naplněny všechny důvody pro propuštění žalobce ze služebního poměru a žalobce nadto své jednání v žalobě nerozporuje.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

33. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a to v mezích žalobních bodů.
34. Žaloba není důvodná.
35. Předmětem sporu mezi účastníky řízení je posouzení důvodnosti propuštění žalobce ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, tj. zda byly splněny zákonné podmínky uvedeného ustanovení pro jeho propuštění ze služebního poměru.
36. Podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.
37. Podmínky citovaného zákonného ustanovení soud posuzoval, vycházejí ze zásady dispoziční, která znamená, že průběh přezkumného řízení před soudem je v rukou účastníků řízení. Soud je vázán jejich návrhy a nemá pravomoc doplňovat jejich tvrzení vlastními úvahami. Soud tedy vyšel z formulace žalobních bodů, které žalobce vymezil v závěru žaloby v odstavci 9, bodech A) a B) a k nimž lze, resp. k bodu B), namítajícimu způsob provedení dokazování, přiřadit i předcházející žalobní tvrzení o nezákonném odtajňování utajovaných skutečností v průběhu řízení před GIBS. Přezkum zákonnosti napadeného rozhodnutí se tak v dané věci odvíjí od námitek porušení zásady presumpce neviny (odst. 9. bod A) žaloby) a od námitek směřujících do způsobu opatřování a hodnocení podkladů v řízení před správním orgánem 1. stupně – ředitelem NCOZ (odst. 9 bod B) žaloby).
38. Žalobce k porušení principu presumpce neviny konkrétně namítal, že byl propuštěn ze služebního poměru, aniž by byl za trestní jednání soudem odsouzen. Jde o opakovanou námitku z podaného odvolání, s níž se žalovaný v napadeném rozhodnutí již dostatečně a v souladu se zákonem a ustálenou judikaturu správních soudů vypořádal.
39. Vztahem trestního řízení a řízení o propuštění příslušníka bezpečnostního sboru se zabýval Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích (např. rozsudek č. j. 10 As 87/2014-65 a řada rozsudků dalších, na něž žalovaný odkázal na str. 21 odůvodnění napadeného rozhodnutí), z nichž žalovaný zcela správně akcentoval skutečnost, že propuštění ze služebního poměru je svou povahou personálním opatřením a nikoliv trestní sankcí. Požadavek, že k propuštění ze služebního poměru je nezbytné, aby jednání příslušníka naplňovalo znaky trestného činu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

totiž znamená, že musí jít o natolik společensky nepřijatelné jednání, které splňuje i podrázení jednání pod znaky skutkové podstaty trestného činu, aniž by muselo dojít k odsouzení pro trestný čin, u něhož hrají roli i další okolnosti zjišťované trestním soudem. Posouzení dle znaků trestného činu tak má význam pro posouzení míry „zavrženíhodnosti“ jednání v tom smyslu, že nejde o nepatrné ohrožení nebo porušení společenských hodnot, zvláště hodnot předvídaných u příslušníků Policie ČR. Správními soudy již bylo také judikováno, že byť řízení o propuštění příslušníka bezpečnostního sboru a trestní řízení v zásadě vycházejí ze stejných skutkových okolností, jejich průběh je do jisté míry nezávislý, což doložila i důvodová zpráva ke služebnímu zákonu, cit.: „*Nově se specifikuje propuštění příslušníka z důvodu porušení slibu, kterého se dopustil zavrženíhodným způsobem, a to jednáním, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Tím se reaguje na potřebu skončit služební poměr ještě před tím, než bude příslušník za takové jednání pravomocně odsouzen*“ (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 5Ad 16/2013)“.

40. Vztah obou řízení popsal i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 As 87/2014-65, podle něhož pro naplnění § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona „[...] jednání příslušníka nemusí být nutně shledáno trestným činem v trestním řízení, ale musí jím být porušen služební slib, být zavrženíhodné, způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru a především mít znaky trestného činu. Použití tohoto ustanovení pro propuštění ze služebního poměru je z hlediska odůvodnění velmi náročné. Kromě dalších podmínek musí služební funkcionář přesvědčivě odůvodnit, že jednání propouštěného příslušníka naplnilo znaky trestného činu, aniž se předpokládá, že má při rozhodnutí k dispozici rozhodnutí o vině v trestním řízení. Je přitom pravděpodobné, že v takových případech, tj. dopustí-li se příslušník jednání vykazujícího znaky trestného činu, bude zároveň s případným propuštěním ze služebního poměru probíhat i trestní řízení. Je však nutné akceptovat, že zákonodárce nezůstal u možnosti propuštění až na základě odsuzujícího rozsudku v trestním řízení (v kombinaci se zproštěním výkonu služby dle § 40 zákona o služebním poměru), ale výslovně zakotvuje i důvod k propuštění ze služebního poměru, který předpokládá rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění před ukončením trestního řízení. V takovém případě je nutnou součástí rozhodnutí o propuštění i posouzení jednání z hlediska naplnění znaků trestného činu služebním funkcionářem. Pokud by tuto úvahu mohl provést pouze soud v trestním řízení, ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru by bylo zcela obsoletní a nikdy by prakticky nemohlo být použito. Je tedy nutno akceptovat úmysl zákonodárce postihnout s důsledkem propuštění ze služebního poměru i jednání mající znaky trestného činu, které z jakéhokoli důvodu nebylo předmětem posouzení v trestním řízení, případně není shledáno trestným činem“.
41. Městský soud jen pro doplnění uvádí, že skutečnost, že propuštění příslušníka bezpečnostního sboru ze služebního poměru i v situaci, kdy nebyl odsouzen pro trestný čin, je zařazeno v řadě personálních opatření dle § 42 odst. 1 zákona o služebním poměru až v pořadí po těch personálních opatřeních, které jsou spojeny s pravomocným odsouzením pro trestný čin (§ 42 odst. 1 písm. a) a b) zákona). I z toho je zřejmé, že správní orgány obou stupňů se podmínkou spočívající v jednání naplňujícího znaky trestného činu (zde přečinu) podle trestního zákoníku a také znaky návodu mohly a měly zabývat, a také se jimi zabývaly, bez vyčkání toho, zda žalobce bude či nebude trestně odsouzen. Správní orgány obou stupňů tak postupovaly v souladu se svou zákonnou povinností a posuzovaly a aplikovaly podmínky ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru bez vyčkání do pravomocného skončení trestního řízení.

42. První námitka žalobce o porušení zásady presumpce neviny platná pro trestní řízení, nikoliv současně pro řízení o přijetí personálního opatření, jímž je propuštění ze služebního poměru, je tedy nedůvodná.
43. Druhá námitka, směřující proti způsobu dokazování a získávání pokladů pro rozhodnutí, se týká skutkových okolností, které správní orgány obou stupňů kvalifikovaly jako zavrženíhodné jednání mající znaky přečinu a jako jednání ve formě návodu.
44. Povinnost služebního orgánu při aplikaci právní normy obsahující pojem „zavrženíhodné jednání“ spočívá v tom, že správní orgán musí nejprve uvedený neurčitý právní pojem vyložit a následně se zabývat tím, zda lze konkrétní skutkovou podstatu jednání příslušníka (konkrétní skutková zjištění o jeho jednání) do rámce vyloženého pojmu zařadit (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 32/2007-83, č. j. 1As 10/2003-58 a další).
45. Žalovaný se povahou zavrženíhodného jednání zabýval na str. 7 napadeného rozhodnutí a v *souladu* s judikaturou Nejvyššího správního soudu je vymezil jako úmyslné protiprávní jednání, které v případě policisty citelně zasahuje do hodnotového nastavení bezpečnostního sboru a společnosti vůbec, výrazně odporuje morálním zásadám, svědčí o závažném morálním narušení jednající osoby, kdy např. představuje bezohlednost, neúctu a přezíravost k zájmům jiných osob, ohrožuje důvěryhodnost policisty, který má stát na straně veřejného zájmu a kdy je žádoucí, aby především on sám v rámci svého postavení a plnění služebních povinností nezavdal příčinu k náhledům a míněním veřejnosti, že sám porušuje zákon.
46. Pojem zavrženíhodného jednání v § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru zahrnuje protiprávní jednání, které má toliko znaky trestného činu v jejich formálním vymezení a které svými důsledky způsobuje nikoli nepatrné ohrožení nebo porušení společenských hodnot, morálky nebo profesní etiky a svým dopadem do nároků na profesní kázeň příslušníků bezpečnostního sboru překračuje hodnocení, zda se osoba svým jednáním dopustila trestného činu, za který by měla být odsouzena, neboť v sobě zahrnuje i hodnocení morální.
47. Soud nesouhlasí se žalobcem v tom, že v jeho případě naplnění podmínky zavrženíhodnosti jednání, majícího znaky trestného činu, nebylo prokázáno řádně opatřenými a dostatečně vypovídajícími důkazy.
48. Podle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné *podklady* pro rozhodnutí.
49. Podle § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru důkazem je vše, co může přispět ke zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořizená dokumentace skutkového děje. Citované zákonné ustanovení tedy připouští použít za důkaz vše, co může přispět ke zjištění skutkového stavu.
50. Výčet uvedený v § 180 odst. 2 zákona je tedy jen příkladný, v případě žalobce za podklady řízení mohlo sloužit vše, co služebnímu funkcionáři pomohlo zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a které byly nezbytné pro posouzení, zda jednání žalobce naplňuje podmínky pro jeho propuštění ze služebního poměru. Mezi takové podklady náleží i skutečnosti známé služebnímu funkcionáři z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.

51. Soud ze správního spisu zjistil, že ředitel NCOZ při svém rozhodování o propuštění žalobce ze služebního poměru vycházel z řady listinných důkazů založených v trestním spise vedeném GIBS, původně k zahájenému trestnímu stíhání žalobce ve věci přečinu zneužití pravomoci úřední osoby, přečinu neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací a zločinu přijetí úplatku dle příslušných ustanovení trestního zákoníku, avšak následně vedeném rovněž k rozšíření trestního stíhání žalobce pro jako obviněného právě z účastenství na přečinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby ve formě návodu. Ve vztahu k druhému trestnímu stíhání zahájenému usnesením GIBS ze dne 25. 11. 2021 jsou ve spise NCOZ založeny listiny, které se týkají v této věci personálně posuzovaného jednání žalobce, tj. listiny dokumentující pořízení osobního vozidla Peugeot Rifter žalobcem pro jeho osobní potřebu za účelem získání finanční výhody prostřednictvím ujednání se společností ANAGRAM o koupi automobilu formálně na tuto společnost, umožňující této společnosti uplatnit nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z ceny přijatého plnění (automobilu), které fakticky bylo zakoupeno pro žalobce. Listiny, které sloužily jako důkazní materiál o přípravě realizace koupě a využití společnosti ANAGRAM jako plátce daně, o způsobu zaplacení kupní ceny a následném jednání ANAGRAM při uplatňování odpočtu daně, jsou v podrobnostech věcného a časového jednání a proběhlého plnění uvedena na str. 4-5 a 19 napadeného rozhodnutí. Ve správním spise je především založeno usnesení GIBS ze dne 23. 11. 2021 o zahájeném trestním stíhání žalobce z účastenství na přečinu zkrácení daně, poplatku a podobné platby ve formě návodu podle § 240 odst. 1 a § 24 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku a dále jsou zde založeny v kopiích převzaté listiny ze spisu GIBS, o čemž svědčí úřední záznam NCOZ o nahlédnutí do spisu a pořízení kopií ze dne 14. 12. 2021. Listiny zahrnují zejména výslech žalobce, úřední záznam ze dne 5. 11. 2021 (časová osa o pořízení osobního vozidla), zachycující komunikaci mezi žalobcem a P. K. ze společnosti ANAGRAM a dalšími osobami, které jednoznačně stvrzují komunikaci vedoucí k ujednání žalobce se společností ANAGRAM o formální koupi automobilu. Zjištěná součinnost žalobce a společnosti ANAGRAM za účelem koupě automobilu pro potřebu žalobce vyplývá i z obsahu úředního záznamu o vysvětlení Martina Hrušky za společnost prodávajícího, nasvědčuje jí i materiál Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (daňová přiznání společnosti ANAGRAM, zejména za zdaňovací období dubna 2021 k uplatnění nároku na odpočet daně právě v částce 488 612 Kč), aniž by společnost ANAGRAM užívala osobní vozidlo pro své ekonomické činnosti. Vysvětlení P. K. v úředním záznamu ze dne 9. 9. 2021 prokazuje finanční a nikoliv marginální účast žalobce na koupi automobilu a skutečnosti zpochybňující standardní užívání předmětného automobilu jako firemního vozu společnosti ANAGRAM (pouze ústní dohody, tvrzení o nájmu a bezúročné půjčce, absence dohody o úhradě ceny či splátek ceny zpět žalobci, absence evidence stavu tachometru, užívání automobilu žalobcem...apod.). Další podklady v řízení dostatečně rekapitulované v rámci osobní komunikace mezi zainteresovanými stranami v prvostupňovém rozhodnutí dostatečně svědčí o úmyslu žalobce mít a užívat automobil pro své osobní potřeby.
52. Uvedené podklady ze spisu NCOZ sice zahrnují listiny opatřené v řízení před jiným orgánem (GIBS), nicméně věcně dokumentují okolnosti předmětných jednání žalobce, společnosti ANAGRAM a jejich vzájemné souvislosti, a proto nejsou vyloučeny z okruhu důkazních prostředků, jež je možné v souladu s ust. § 180 odst. 1 a 2 použít pro potřeby rozhodnutí orgány NCOZ ve věcech služebního poměru, neboť za důkaz může sloužit vše, co může přispět ke zjištění skutkového stavu věci. Soud jen opakuje, že je v souladu se zákonem a judikaturou správních soudů, aby služební funkcionář při rozhodování ve věcech služebního poměru vycházel z listin opatřených v řízení před jiným správním orgánem,

pokud jde o důkazy, které se posuzovaného jednání příslušníka týkají a věcně i časově mapují skutečnosti v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. Jak již bylo žalovaným v napadeném rozhodnutí uvedeno, zákon i judikatura Nejvyššího správního soudu považuje za důkazní prostředek úřední záznamy pořízené v trestním řízení, je-li z nich možné získat znalost o skutkových okolnostech projednávané věci. S ohledem na podrobné odůvodnění zahájení trestního stíhání žalobce ze dne 23. 11. 2021, dále na obsah úředního záznamu o časové ose pořízení vozidla pro žalobce ze dne 5. 11. 2021 a na další doprovodné listiny svědčící ve vzájemné souvislosti o úmyslné účasti žalobce na zkrácení daně, jde právě o skutkové okolnosti potřebné pro úvahy služebního funkcionáře o přijetí personálního opatření.

53. Pokud se k žalobní námitce o opatřování podkladů k rozhodnutí váží převážná tvrzení žalobce o nezákonném odtajnění utajované informace ohledně prověřování či provádění operativně pátrací činnosti osoby žalobce, pak soud přisvědčuje žalovanému, že tato žalobní tvrzení jsou zcela mimoběžná, neboť se netýkají okolností, pro které byl žalobce propuštěn ze služebního poměru. Tyto okolnosti, jak vyplývá ze spisu GIBS a potažmo ze spisu NCOZ se netýkají žádných utajovaných skutečností, neboť jde o hodnocení chování žalobce při plánování koupě osobního automobilu a následně jeho pořízení a užívání, nikoliv, jak vyplývá ze záznamu, jiných dispozic a operativně pátrací činnosti a služebních vztahů. Odtajněné skutečnosti byly opatřeny evidentně z důvodu jiného trestního stíhání žalobce, a to pro zneužití pravomoci úřední osoby, přijetí úplatku a neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací, zahájeného dříve, než bylo zahájeno trestní stíhání žalobce v této, posuzované věci dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru.
54. Soud tedy zcela odmítá tvrzení žalobce, že služební orgán NCOZ rezignoval na opatření vlastních důkazů, když dokazování před vydáním rozhodnutí bylo provedeno na základě zákonně opatřených důkazů právě o jednání žalobce a výsledky dokazování byly podrobeny vlastnímu hodnocení služebního orgánu NCOZ v souladu se zásadou hodnocení důkazů dle § 180 odst. 4 zákona o služebním poměru, podle kterého služební funkcionář hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Služební orgán NCOZ tedy provedl vlastní dokazování na základě podkladů opodstatněně opatřených a oficiálně zaznamenaných v usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce. Nic nenasvědčuje tezi žalobce, že by šlo o přání orgánu GIBS vést řízení proti žalobci, svévolně vytvořit trestní spis a dokonce si vymyslet jednání, které je zcela podrobně z hlediska podnětu a úmyslu žalobce ve spise zdokumentováno. Služební orgány obou stupňů proto nepochybily ani v hodnocení důkazů, když tyto důkazy hodnotily z hlediska (ne)slučitelnosti „chování“ s obsahem služebního slibu a dobré pověsti bezpečnostního sboru podle § 17 odst. 3 zákona o služebním poměru a nezávisle na výsledku trestního řízení dospěly k závěru, že obhajoba žalobce dovolávající se pouhých vysvětlení P. K. a vyjádření prezidenta florbalového klubu k pronájmu automobilu nemohou vyvrátit zjištění o užívání automobilu žalobcem v rozhodné době března 2021 a daňových poměrech společnosti ANAGRAM v dubnu 2021, tedy v rozhodné době, k níž je posuzováno jednání žalobce z hlediska dobré pověsti bezpečnostního sboru.
55. Na základě uvedeného soud přisvědčuje úvaze žalovaného, pokud ten hodnotil jednání žalobce jako porušení služebního slibu, v němž se dle § 17 odst. 3 zákona o služebním poměru příslušník při nástupu do služebního poměru zavazuje, mimo jiné, k tomu, že při výkonu služby bude důsledně dodržovat právní a služební předpisy a bude se vždy a všude chovat tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru.

56. Služební orgán I. stupně i žalovaný se zcela dostatečně a náležitě s podmínkami zavrženíhodného jednání vypořádali ve svých rozhodnutích, a to nejen z hlediska znaků trestného činu, resp. znaků protiprávního jednání, které má znaky trestného činu, ale i s podmínkou, zda toto jednání bylo způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.
57. Soud má za to, že míra porušení služebního slibu, spočívající jak v účasti na obcházení právních norem zákona o dani z přidané hodnoty, a to dokonce promyšleně a plánovaně, tak i v následcích tohoto porušování, zakládá ohrožení dobré pověsti bezpečnostního sboru, což je stav, kdy jednáním příslušníka je zásadně snížena důvěra veřejnosti v oprávněný a legitimní výkon jeho služby. Jednání, které naplňuje znaky úmyslně spáchaného trestného činu je pak obecně způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Žalovaný správně zhodnotil, že dobrá pověst Policie ČR jako státní instituce zajišťující bezpečnost osob majetku a ochranu veřejného pořádku, je nutným předpokladem pro plnění této služby a posílání policistů. Řádné chování příslušníků Policie ČR, k němuž se zavázali služebním slibem, je pak zárukou vnímání dobré pověsti bezpečnostního sboru (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 138/2011).
58. V souzené věci tedy služební orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích nepochybily ve skutkovém a právním hodnocení podmínek propuštění žalobce ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, a proto soud shledal, že jejich rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem. Oproti napadenému rozhodnutí, v němž je dostatečně pojednáno o všech argumentech žalobce a jsou vypořádány jeho námitky, žalobce v podané žalobě k vlastní podstatě jeho jednání neuvedl žádné argumenty a oponenturu proti napadenému rozhodnutí založil na nedůvodných a zčásti, jak bylo výše uvedeno, na nerelevantních tvrzeních.
59. Z uvedených důvodů Městský soud v Praze podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
60. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému v rámci jeho běžné činnosti náklady v souvislosti s řízením u soudu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 17. ledna 2024

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.